

EL TEMPS

De Mallorca a la Safor:
¿un exemple a seguir?

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt. B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanys.
CAP DE REDACCIÓ: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Ismael L. Belda, Xulio Ricardo Trigo, Jordi Sebastià.
REDACCIÓ DE BARCELONA: Eduard Company, Sílvia Monfort, Pere Martí, Eduard Voltas, Xavier Duran, Albert Punsola, Josep M. Pasqual.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univers Bertrana (Perpinyà).

FOTOGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosa, Sento.
RÍBRIQUES: Àngels Barceló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Joan de Sagarra, Josep Sandoval.

COL·LABORADORS: Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Martí Domínguez, Llibert Ferrí, Carles Gàmez, Manuel Garcia, Daniel Giralt Miracle, José Luis Guarnier, Juan M. Játiva, Enric A. Llobregat, Josep M. Lloró, Assumpció Maresna, Josep V. Marqués, Albert Mas Griera, Ramon Miravittas, Josep Morell, Vera Orlova, Sergi Pàmies, Vicent Partal, Toni Picazo, Miquel Porta Perales, Antoni Reig, André Ricard, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluç Soler, Andreu Sotorra, Ferran Torrent, Manuel Vázquez Montalbán, Vicenç Villatoro.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés, (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Anón, Selectrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense previ permís de l'editor.

Des dels inicis mateixos de la restauració de la democràcia, és a dir, d'ençà de les primeres eleccions generals de l'any 1977, tant a les Illes com al País Valencià la vida política ha estat dominada per les mateixes forces i formacions que dominaven a tot l'estat. A diferència de Catalunya, ni a les Illes ni al País Valencià no ha existit la possibilitat real —o la voluntat decidida— de configurar un espai polític propi, definit per forces polítiques que foren alguna cosa més que seccions regionals dels partits espanyols.

És cert que en diferents moments el PSM i UPV per l'esquerra nacionalista, i Unió Mallorquina o UV per la dreta regionalista, han representat amb major o menor fortuna el component autònom en aquest panorama majoritàriament espanyol. Dins del regionalisme de dreta —un *nacionalisme* de dreta ací no ha existit mai com a projecte real—, els resultats han estat ben diferents: la pràctica absorció d'UM en el PP fins a l'extrem de la dissolució, d'una banda, i l'ascens d'UV a expenses del mateix PP, de l'altra. I també en el camp del nacionalisme d'esquerra —l'únic amb expressió política organitzada— els camins sembla que porten a resultats diferents: el PSM i la UPV es troben ara, com a resultat, en condicions polítiques difícilment equiparables.

El PSM, a pesar de tota una història de crisis i de conflictes, ha mantingut al llarg dels anys una trajectòria consistent, i ha estat sempre un punt de referència invariable per al seu electorat. Ara, convertit en PSM-Nacionalistes de Mallorca (tal com explicava EL TEMPS fa dues setmanes) eixampla i defineix alhora el seu projecte polític com a força central i aglutinadora, inequívocament progressista, del nacionalisme a Mallorca. Una força consolidada, oberta i flexible, amb capacitat de crear i de dirigir un espai més ampli d'adhesions: una esperança real i renovada.

Per contra, al si de la UPV, les crisis i les dificultats, renovades i repetides, potser per divergències dels seus components originals, difícils d'assimilar, han estat un obstacle constant per a la realització d'allò que era el seu projecte inicial: convertir-se en el nucli, cada vegada més

ampli i més atractiu, de tot el nacionalisme progressista valencià. Un espai que ha estat, i és encara, molt més extens que el terreny excessivament reduït que fins ara la UPV ha arribat a cobrir. Les aliances fetes i desfetes, els canvis en el missatge polític, les escissions i abandonaments, no constitueixen certament una imatge sòlida i atractiva de cap força política. I ara la UPV es troba, més que mai potser, sotmesa a les mateixes tensions oposades que tant de pes negatiu han tingut en la seua història. El problema és si serà capaç de superar-les, i en quin sentit. I l'altre problema, més important encara, si serà capaç de fer un moviment d'obertura i de flexibilitat semblant al que ha produït el nou PSM-Nacionalistes de Mallorca: si serà capaç de promoure —o d'integrar-se en— la necessària renovació del nacionalisme polític al País Valencià.

Les condicions són diferents al País Valencià, evidentment, i la fórmula i el procés també hauran de ser diferents. Però ací, com allà, existeix tot un camp per explotar i treballar, a nivell local, comarcal i de país. Hi ha, amb tota certesa, molts milers de persones que, provisionalment desencisats i apartats de tota militància política, esperen l'aparició d'un projecte atractiu i comú. A la Safor, una cosa que semblava impossible (la confluència, amb dificultats però sense traumes de la UPV, del Partit Valencià Nacionalista, i de grups de nacionalistes independents) ja s'està produint i sembla que té garanties d'èxit.

En altres llocs, i a escala de tot el País Valencià, una confluència semblant —no necessàriament idèntica— hauria de ser també possible. A Mallorca el nacionalisme d'esquerra ha demostrat que es poden trencar vells esquemes i fer naixer noves esperances. Al País Valencià hauria de demostrar-ho també. Si potser, abans de les pròximes eleccions.

